

URBAN WAITE

***BLOEDROOD
IS DE
NACHT***

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

De jongen was met de bus uit Seattle naar het noorden gekomen en stond lange tijd naar het café te kijken terwijl hij de voors en tegens afwoog. Het was gaan waaien en uit een barst in het wegdek steeg de lucht op van door de zon verwarmd teer. De wind bracht verkoeling aan het einde van een warme dag; 's middags waren er vliegtuigen overgevlogen, brullende straalmotoren; nu stegen er toestellen op van een veldje vlakbij. Het café was niet veel soeps: een laag gebouwtje met een buitenkant van overnaadse planken, vergruisde kiezels op de parkeerstrook. In gedachten verzonken drukte hij de punt van zijn schoen in het gruis. Toen ging hij naar binnen.

Hij dronk van zijn bier, keek om zich heen en zette zijn glas neer. Hij zat aan de bar, geconcentreerd, zijn ellebogen ver uit elkaar. Dit was het soort tent – een korte bar, gedempt licht, dubieuze klanten – waar hij als minderjarige soms was heen gegaan, hopen op een wip, de identiteitskaart van zijn oudere broer op zak. Hij had twee jaar in de bak gezeten wegens dood door schuld bij een verkeersongeval. Hij had mazzel gehad; omdat hij nog zo jong was geweest had de rechter hem niet hard aangepakt. Zijn dunne lijf stak in een afgedragen hemd dat ooit rood was geweest maar nu de kleur van gedroogde perziken had. Vanwege de gevangenis had hij het een paar jaar niet gedragen. Zijn nieuwe oude kleren hadden het stoffige, schimmelige lucht-

je van iets wat in het donker weggestopt heeft gezeten. Het was net of het uit zijn eigen huid kwam.

Het bier smaakte beter dan de kattenpis die ze in Monroe hadden gedronken, een goor brouwsel van fruit en spuug dat voor illegaal gestookt spul uit de Amazone moest doorgaan. Hij nam nog een slok. Het was zijn eerste legale biertje en hij staaarde naar de condens die een vochtige kring maakte rond de voet van zijn glas.

Verknal het niet, hield hij zichzelf voor terwijl hij naar de andere klanten gluurde. Dat zou stom zijn.

Toen Eddie twee krukken verder aan de bar aanschoof, zat de jongen midden in de dromerige roes van iemand die ergens was waar hij nog nooit was geweest. Hij tuurde gebiologeerd naar de belletjes die in zijn glas opborrelden en zich aan de zijkant verzamelden.

Eddie bestelde bier en wachtte tot de barman zijn glas had ingeschonken; de jongen bestudeerde hem uit zijn ooghoeken. Toen de barman weg was, draaide Eddie zich om op zijn kruk en bekeek het café. Twee pooltafels achterin, één in gebruik; wat lage tafels langs de muren met elk twee of drie stoelen. Eddie draaide terug en zei tegen zijn bier: 'Ik neem aan dat ik jou moet hebben.'

De jongen staaarde Eddie kort aan en keek weer weg. Eddie was niet wat de jongen zich had voorgesteld, een stevig gebouwde Mexicaan met een bruine huid, wangen vol acnelittekens, een streepsnorretje op zijn bovenlip.

'Aan de jonge kant, hè?' zei Eddie.

'Oud genoeg,' zei de jongen, die zijn rug rechtte. Hij wist hoe hij eruitzag. Hij was tweeëntwintig, oud genoeg om hier te mogen zitten. Twee jaar gevangenis hadden hem mager maar gespierd gemaakt. Hij was er hard geworden, maar hij wist heel goed dat hij eruitzag als een puber, met zijn adamsappel zo groot als een babyknuistje en baardsprietten op zijn kin zoals een kind ze zou tekenen.

‘Ik hoef dit niet te zeggen,’ zei Eddie, ‘maar knoop in je oren dat er geen fouten worden gemaakt. Ik hoorde dat je iets te doen zocht, daarom ben ik hier. Ik zou hier niet zijn als niet iemand zijn nek voor je had uitgestoken. Oké?’

De jongen knikte, zijn blik strak op de drankflessen achter de bar gericht. Zijn oudere broer had dit geregeld. De broer die twee jaar geleden achter het stuur had gezeten. Ze hadden van plaats geruild en de jongen had gezegd dat hij had gereden. Hij had hem ontzettend geknepen maar hij had het gedaan; daarvoor hoefde zijn broer niet opnieuw de bak in. Hij had de schuld op zich genomen, dat was een stomme zet geweest, maar zijn broer was buiten schot gebleven. Nu hielp zijn broer hem en stonden ze weer quitte.

‘Maak je om mij geen zorgen,’ zei de jongen. ‘Er gaat niks fout. Ik ben de beste.’

Eddie glimlachte. ‘Dat hoef ik niet te horen. Zoals ik het zie, werk je op eigen houtje. Voor je aandeel in de winst. Je legt geen rekenschap af aan mij. Ik ben hier alleen om te zeggen dat je het niet moet verprutsen.’ Eddie kwam van zijn barkruk af, groette de barkeeper en liep het café uit.

Op de kruk waar hij had gezeten lagen de autosleutels. De jongen boog zich er quasinonchalant naartoe en griste ze van het kunstleer. Hij hield ze onder de bar vast en terwijl hij zijn bier opdronk, liet hij de metalen ring om zijn vinger draaien zodat de sleutels door de lucht zwierden.

Hulpsheriff Bobby Drake bekeek de auto nog eens. Ten noorden van Silver Lake waren drugs altijd al een probleem geweest, maar wie tegenwoordig met smokkelwaar de grensovergang probeerde over te komen, was gewoon getikt. Nadat iedereen jarenlang gewoon de grens over had gekund, was de bewaking verdubbeld en nu was er een speciale eenheid actief. Ooit, in de tijd dat je op een rijbewijs British Columbia in kon komen, had het hier één land geleken.

Nu de bewaking was verscherpt, waren de drugs verspreid geraakt, waren er andere manieren gevonden om de grens over te komen. Voor de mensen met ervaring, die er verstand van hadden, was het een lucratieve business. Drake wist dat. Ook zijn vader, de voormalige sheriff – die nu achter de tralies zat – had het geweten. Dit bergland met zijn diepe, door gletsjers en erosie uitgeslepen dalen was zo'n beetje het enige wat Drake nog uit zijn vorige leven overhad. Een vorig leven waarin ze paarden fokten op zijn vaders land, maar die waren nu allemaal weg. Een vorig leven waarin ze in de herfst appels oogstten, maar de boomgaarden waren nu verkocht en vergeten, er was niets meer van over behalve een houten hek, weggezakt van ouderdom, en bomen die dor en knoestig waren geworden als de handen van een skelet. Drakes leven was in tweeën gehakt en de helften hadden niets met elkaar gemeen.

Met zijn verrekijker speurde hij het kaalgekapte perceel af. Alle bosgrond hier werd verhuurd aan de grote houtzagerijen. Het was één grote lappendeken: pasgekapte bruine vakken, nieuwe groene aanplant. De langgerekte glooiingen werden bergen en de witte top van de Mount Baker priemde de blauwe hemel in. Hier kan een jumbojet in het niets verdwijnen, dacht hij.

De hulpsheriff deed zijn portier open en er stroomde berglucht de surveillancewagen in, de kleverige geur van dennen-naalden, hars en vochtige, rulle aarde. Met één been buitenboord masseerde hij de oude basketbalblessure aan de achterkant van zijn dijbeen. Hij was lang voor de surveillancewagen, zijn been raakte het grind. Hij had een puntkin, bruin haar dat al dunner werd. Hij was nog jong genoeg om met de bal te dribbelen en in vorm te blijven, maar hij was al niet zo goed meer, deze baan maakte het hem te makkelijk.

Het kenteken had niets opgeleverd. Hij staaarde even naar de boordcomputer, stapte toen uit en liep naar de auto. Er was niets opvallends aan. Niet opengebrouken. Een gewone personenauto die overal mijlenver vandaan in de berm stond. Hij liet zich op

een knie zakken en bestudeerde de verhoogde randen van een breed, dubbel bandenspoor in de zachte aarde. Hij volgde het spoor naar de plek waar de wielen het wegdek hadden verlaten, stak over en zag dat ze aan de overkant de berm hadden geraakt bij de draai om weer op de weg te komen. Iets groots, dacht hij, een truck zonder oplegger of een grote Chevy of Ford, iets met een aanhanger. Wat het was geweest kon hij niet vaststellen, maar omdat de grotere bandensporen over de kleinere heen stonden wist hij dat de grote wagen na de kleine was gekomen en aangezien hij hier elk etmaal langskwam, wist hij ook dat de personenauto er nog geen dag stond.

Drake liep terug en inspecteerde de auto. Hij tuurde tussen zijn handen door naar binnen. Brandschoon. Nog geen kauwgumpapiertje op de vloer. Hij had een oude McDonald's-verpakking verwacht, een boodschappenzak, een kassabon of zo. Iets.

Hij keek in de richting van de wind die tussen de bomen door uit de bergen kwam. Hoorde hem suizen langs de takken van naaldbomen die als één geheel bewogen, net als de schuimkop die snel en soepel op een golf omlaag rolt. Een stralende, heldere lucht boven hem, de wind die langs zijn nek streek. Hij wist niet wat hij aan het doen was, waarom de auto hem zo bezighield, waarom hij er dit gevoel bij kreeg, noem maar op. Hij worstelde met een oud, vertrouwd onbehagen, een bepaalde eenzaamheid waarmee hij was opgezadeld. Alleen hij en zijn vrouw woonden nog hier, in zijn vaders huis dat nu van hen was, dat ze beheerden zolang zijn vader weg was.

Zijn blik ging terug naar de bergen, hij bekeek ze door zijn verrekijker. Zijn ogen trokken de kammen na, hielden halt om ze scherp te krijgen en trokken verder. Hij bleef even naast de auto staan. De wind scheerde over het meer en liet het gruis over de weg dansen. Hij liep naar de surveillancewagen en nam contact op met de boswachterij in Baker.

'Komt een van jullie mensen weleens in de buurt van het Silver Lake?'

‘Nee, daar komen we nooit.’

Hij las het kenteken op. ‘Zegt dat je wat?’

‘Nee. Er is niets te zien, alleen kaalkap en houtvesterswegen. Geen idee waarom iemand erheen zou willen.’

‘Ik zou het ook niet weten,’ zei Drake, die de boswachter bedankte.

Het pad was steil en kronkelde grillig omhoog. Geen plek voor de jongen, die niet kon paardrijden en stijf als een plank op zijn paard zat, zonder mee te bewegen. Phil Hunt draaide zich om in het zadel om naar hem te kijken. De paarden gingen achter elkaar heuvel op en heuvel af, maar hij kreeg de zenuwen van deze jongen.

‘Doe je dit soort werk al lang?’ vroeg Hunt.

‘Nee.’

‘Hoe oud ben je?’

‘Zevenentwintig.’

‘Lieg je nou?’

‘Ja.’

‘Je ziet er niet ouder uit dan twee-, drieëntwintig.’

‘Kan kloppen,’ zei de jongen. Hij keek achter zich, naar het stuk dat ze al hadden afgelegd, een en al dennen en sparren tot in het smalle dal onder hen. Verderop een kaalgekapt stuk en rijtjes nieuwe bosaanplant. Hij week steeds meer naar links.

‘Opletten hè,’ zei Hunt, die zijn hoed omlaag trok om zijn ogen tegen de zon te beschermen terwijl hij de jongen in de gaten hield.

‘Ik had dit niet verwacht toen ik ja zei.’

Hunt ging er niet op in. De jongen kon niet veel ervaring hebben opgedaan met paardrijden in de bergen, eerst tegen een helling op, dan het dal dat erachter lag in, daarna weer omhoog, telkens hetzelfde. Toch deed de jongen hem denken aan toen hij zelf zo oud was, dertig jaar geleden, en hij een volle kop bruin haar had gehad, een door de zon gelooide huid donker als de

woestijngrond. Ook hij was net iets te eigenwijs, te zelfverzekerd geweest: een mager lijf en een grote bek. ‘Ze doen het niet overal met speedboten of chique feestjes,’ zei Hunt. ‘Misschien gaat het er in de Keys zo aan toe, maar hier doen we het anders.’

‘Ik leer elke dag bij.’

Hunt dacht dat hij de jongen hoorde lachen, maar hij draaide zich niet nog eens om. Het was de laatste rit dit seizoen, binnenkort lag hier overal sneeuw. Hoe kwam Eddie erbij om zo’n jongen mee de berg op te sturen? Het was een grote klus en dit joch had er de ballen verstand van. Hier kon op een paard zitten iemand al het leven kosten; één vergissing en je donderde zo een ravijn in.

De paarden waren van Hunt, twee vossen die hij had grootgebracht op de wei achter zijn huis, waar hij ze voer gaf en rondjes liet lopen met hun kastanjebruine, witgekleurde vacht en mooie, bijna uit steen gehouwen spieren en stampende hoeven die kluiten aarde opwierpen. Hij en zijn vrouw Nora, ze deden het bij toerbeurt, gooiden elke ochtend hooi op het veld en stonden dan met hun armen op het hek te genieten van het speelse gehinnik. Hij wist niet wat ze zonder de paarden hadden moeten beginnen. Het voelde niet goed om ze hiervoor te gebruiken, om ze door de onervaren handen van de jongen heuvel op en heuvel af te laten drijven.

Hunt hield de jongen in de gaten, verwachtte bijna hem achterstevoren in het zadel te zien. Het begon af te koelen en de jongen droeg alleen een spijkerbroek, gymshoenen en een zwart nylonjack dat flapperde in de wind toen ze boven op de bult waren en achter elkaar aan het volgende dal in gingen. Hunt had leren handschoenen aan, een spijkerbroek en een dik, gewatteerd jagersjack dat de kou buiten hield, groen gespikkeld zodat het niet opviel in het bos. Hij droeg de cowboyhoed die hij altijd in zijn pick-up had liggen voor dit soort opdrachten. De hoed gaf hem iets officieels, vond hij, en hij lichtte hem graag voor zijn vrouw omdat ze dan die glimlach op haar gezicht kreeg.

Hij voelde zich jong als de hoed zijn korte grijze haar verborg en zijn scherpe gelaatstrekken in de schaduw onder de rand verdwenen. Hij had de jongen een basketbalpetje gegeven, een verstelbaar petje van de Mariners, daar had hij het bij gelaten.

‘Doe jij dit al lang?’ vroeg de jongen. Ze waren aan de afdaling begonnen en hij hing achterover in het zadel om niet over de paardenneus omlaag te duikelen.

‘Voor mij is dit het enige wat geld opbrengt.’

‘Hoezo?’

‘Er is hier niet veel werk voor iemand met mijn achtergrond.’

‘Dan zitten we in dezelfde branche,’ zei de jongen met een glimlachje.

Hulpsheriff Bobby Drake trok met zijn duim de riem van zijn geweer naar zich toe. Het telescoopvizier op het geweer was sterker dan de standaard verrekijker die hij bij zich had. Hij had het jachtgeweer meegebracht en droeg goede bergschoenen aan zijn voeten, stevig genoeg voor klimijzers in de winter en licht genoeg om in de zomer te dragen. Hij had alle bagage in zijn rugzak zitten en zijn longen moesten bij elke stap hard werken. Hij was jong, net dertig geworden. Zijn hart kon heel wat hebben, was op lange bergtochten berekend. Zijn huid was na een hele zomer zwemmen en trektochten maken donker als de aarde.

Hij had vanmorgen, op zijn vrije dag, in alle vroegte alweer bij de auto gestaan. Weer de kentekenplaat nagetrokken. Niets. Hij stond bij de auto met het weidse blauw van het Silver Lake voor zich en de wind nam het gruis mee uit de berm en liet het over het wegdek rollen. Hij tokkelde afwezig op het raampje, mischien om zich ervan te overtuigen dat de auto er echt stond, dat hij geen luchtspiegeling was. Hij tuurde naar binnen. Niets veranderd. Het zat hem niet lekker.

Terwijl hij door het berengras en de lage bosbessenstruiken liep, dacht hij aan zijn vrouw van wie hij vanochtend afscheid had genomen. Sheri had aan de ontbijt tafel gezeten, de melk in

haar bakje cornflakes werd geel en er kwam een mierzoet luchtje vanaf. Ze had willen weten waar hij mee bezig was, wat het hem kon schelen. Hij wist wat ze zou zeggen als hij het haar vertelde. Ze waren nog maar pas getrouwd en hij moest er nog aan wennen dat ze er elke ochtend zou zitten en hem zo in de gaten zou houden. Hij kon niet uitleggen waarom hij de spullen in de auto had geladen, de opgerolde tent, zijn geweer, genoeg eten en kleding om de nacht door te komen. Het was niets voor hem. Er zomaar vandoor gaan. Zijn vader zou zoiets doen. Onder het lopen dacht hij na over het soort man dat hij aan het worden was.

Hij was in deze bergen opgegroeid. Zijn vader had hem er grootgebracht, in het weekend meegenomen op trektochten. Op duizend meter hoogte werd het terrein vlakker en Drake liep door velden met zegge en beemdgras, de kleine stroompjes volgend die de vallei doorkruisten. Hij richtte zijn blik omhoog en speurde de bergkammen af.

Hij rook wilde hyacinten en streek in het voorbijgaan met een vinger door de bloemen. De verwelkte roze blaadjes vielen in zijn hand. Hij moest hoger zijn.

Hunt haalde met één gehandschoende hand de topografische kaart tevoorschijn en wierp er een snelle blik op. Hij keek op zijn horloge en bepaalde hoe hoog ze zaten. De nacht ervoor in hun kamp in een bosje zilverberken had hij verkeerd gelegen, op de oneffen grond had er een kiezelsteen in zijn rug gedrukt. Hij had heel even gedroomd dat hij weer gevangenzat; in zijn dromen was het opgesloten, eenzame gevoel erger dan het twintig jaar geleden was geweest. Stemmen die hol door de betonnen gangen galmden. De arme, verzwakte sukkels die er uitgehongerd wegteerden, hun snotterende geleuter, hun ribbenkasten die bij hun borstbeen als klauwen in elkaar grepen. Hij was wakker geschrokken met zijn tong achter in zijn keel en het gevoel dat hij stikte. Hij had zich op zijn zij gedraaid, de frisse berglucht naar binnen gezogen.

Hunt had zijn pick-up en de paardentrailer één dagreis terug geparkeerd op een afgelegen plek waar niemand ze zou vinden. Met in één hand de kaart leidde hij met de andere het paard. Ze kwamen door een sparrenbos en hij bukte om de takken te ontwijken, rook de paardenvacht, zag de diepe glans erop liggen, zag er stof en damp vanaf komen en zich vermengen met de lucht. Wat was ze mooi. Hij was trots op haar, op wat ze was geworden.

Langs de rand van een puinhelling daalden ze af tussen de bramen waar de jongen van at. Hunt stapte af en keek met zijn hand boven zijn ogen naar de zon. Nog een uur of drie licht, schatte hij. ‘Oké, kom maar van dat paard af, dan kun je me helpen.’

De jongen zwaaide zijn been over het zadel en liet zich half vallend, half glijdend van het paard zakken zonder de zadelboog los te laten.

Hunt haalde een gps uit zijn zadeltas en keek weer op de kaart. Ze stonden in een laag elzenbosje, om hen heen glansden de witte basten en op de stammen bewoog het groene mos in de wind. ‘We zitten te laag,’ zei Hunt toen hij met zijn horloge de stand van de hoogtemeter op de gps had gecontroleerd. Hij gaf de gps aan de jongen en begon te lopen.

Langs een stroompje dat het dal vol dicht opeenstaande, knoestige elzen in kwam, gingen ze omhoog, de paarden aan de hand. De jongen trok vloekend zijn voet uit een drassig stuk grond.

‘Opletten, hè.’

‘Ik had niet gedacht dat ik het ooit zou zeggen, maar ik zou graag weer op dat paard zitten.’

‘We moeten nu alleen nog een open grasveld te vinden met goed zicht op het noorden, dan zetten we het kamp op en kunnen de paarden even rondlopen. Hou die gps dus in de gaten. We houden liefst deze breedte aan.’

‘Vanwege de pot met goud aan het einde van de regenboog?’

Hunt keek om naar de jongen achter zich en zei met een lachje:

‘Wel meer dan een, als we mazzel hebben.’

‘Dan hoop ik maar dat je goed kunt delen,’ zei de jongen.

‘Daar ben ik niet goed in.’

Ze liepen zwiingend verder naast de paarden en Hunt dacht aan wat hij kon doen met het geld dat ze hiervoor zouden krijgen. Onder het lopen maakte hij hoofdberekeningen, telde bedragen bij elkaar op. Na een tijdje piekeren dacht hij aan zijn vrouw Nora, aan hun leven samen, en zocht intussen zijn weg. Hij dacht aan hoe het nu tussen hen ging, aan hoe het in de eerste jaren was geweest, toen ze niet van elkaar af hadden kunnen blijven, dag en nacht waren ze hitsig geweest als het hongerige bloed in hun aders, dat wild kloppend terugvloeiende naar het hart.

Daarna, in de tussenliggende jaren, had het leven aangevoeld alsof ze er iets mee probeerden op te vullen, alsof het cement was dat ze over hun levensvragen probeerden uit te gieten; alle antwoorden lagen eronder, maar de vloeibare massa bleef maar naar binnen stromen. Keer op keer gingen ze naar de dokter voor antwoorden om daarna weer terug te gaan naar hetzelfde huis, naar dezelfde ongebruikte slaapkamers, dezelfde leegte.

‘Geef je mij hier de schuld van?’ had Nora gevraagd toen ze naast elkaar in het donker in bed lagen, de slaapkamergordijnen dicht en niet één lampje aan dat hem kon vertellen dat de stem die hij hoorde echt van zijn vrouw was. In het donker, met zijn rug naar haar toe, deed hij of hij sliep, maar hij had zijn ogen wijd open en terwijl hij zijn lafheid voelde groeien zei hij geen woord. Hij wist niet wat hij moest zeggen. Toen was ze bij hem weggegaan, ze was gewoon uit bed gestapt en weggegaan. Hij hoorde de auto starten en lag te luisteren naar de nachtgeluiden buiten, de auto’s die verderop over de weg langskwamen, een windvlaag die aan de elzentakken rukte. Zo eindigt het dus, dacht hij. Geen wanhoopsspurt naar de oprit, geen geruk aan het portier, haar smeken of ze terugkomt. Hij staaarde omhoog in de verduisterde kamer met het idee dat er uren voorbijgingen, maar toen hij opstond om door het huis te dwalen, om iets van troost

te zoeken in het leven dat hij had gehad, zag hij door het raam Nora in de auto zitten, met draaiende motor en de koplampen aan, maar ze was er nog.

Niets hadden ze toen gehad, het was alsof alles hun was afgepakt. En de waarheid – als er iemand was geweest tegen wie hij die had kunnen zeggen – was dat de mogelijkheid van succes hem bang had gemaakt. Ze hadden gewerkt aan de dingen die tussen hen in waren gekomen; er waren veel dingen geweest die hem dwarszaten toen hij die nacht naar haar buiten in de auto had staan kijken.

In de jaren erna bereikten ze tot op zekere hoogte een verstandhouding, een partnerschap dat hen daar samen hield. Hij wist dat geld zo iets kon veranderen, dat geld de dingen beter of slechter kon maken. Onderweg door het bos, het bergbeekje volgend en diep in gedachten, vond hij een route omhoog. Hij klauwde met de jongen achter zich aan naar boven, waar ze tussen dicht opeenstaande dennen stonden. Het zou nu echt niet lang meer duren.

De bomen maakten plaats voor open grasland, het stroompje kwam van ergens daarboven omlaaggekronkeld en ze zagen gras, niets dan gras dat zich weids en vlak voor hen uitstreckte. In de verte hoorde hij de schrille kreet van een marmot die hun komst in de vallei aankondigde. Er werd niet gepraat, de twee mannen voerden in stilte hun paarden mee en boven hen uit torenden de bergen, grijze rotswanden en hier en daar groepjes bomen en losse stenen die als een liaan van een klimplant tegen de rand van de kam omhoogkropen.

De jongen keek om zich heen, nam alles in zich op. ‘Werk je altijd alleen?’ vroeg hij en hij bracht zijn paard naast dat van Hunt.

‘Meestal wel.’ Hunt zocht tussen de bomen een plek die hun kamp aan het oog kon onttrekken. ‘Hoezo?’

‘Dat merk ik.’

‘Ik heb geen sociale vaardigheden.’